

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **V. V. P.**, nar. x, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t. č. x, zast. Mgr. Nad'ou Smetanovou, advokátkou se sídlem 28. Října 1001/3, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvo vnitra (odbor azylové a migrační politiky)**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 14. 8. 2015, č. j. OAM-529/ZA-ZA02-HA08-2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2015, č. j. OAM-529/ZA-ZA02-HA08-2015, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 10.200,- Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 21. 9. 2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto usnesení (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým mu nebyla žalovaným udělena mezinárodní ochrana dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobních bodech žalobce namítá, že byl v řízení o udělení azylu zkrácen na svých právech, neboť rozhodnutí žalovaného je pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelné. Žalobce je přesvědčen, že v jeho věci jsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. K tomu uvádí, že v ČR žije jeho manželka, která

zde má povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Vycestováním z ČR by tak žalobci vznikla vážná újma tak, jak je tato definována v § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu, a to zásahem do jeho soukromého a rodinného života, když by toto bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. V této souvislosti žalobce konstatuje, že v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), kterou je ČR vázána, je zakotveno právo na respektování rodinného a soukromého života, přičemž má za to, že v důsledku jeho vycestování z území ČR a odloučení od jeho manželky by mu bylo do tohoto práva neoprávněně zasazeno. Žalobce dále uvádí, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí s touto otázkou nikterak nevypořádal, když pouze uvedl, že případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Takové odůvodnění považuje žalobce za nedostatečné a rozhodnutí tak v tomto rozsahu za nepřezkoumatelné a nezákonné. V tomto bodě žalobce též odkazuje na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008 sp. zn. 5 Azs 46/2008, dle něhož může navrácení cizince do země jeho původu představovat vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení zákona o azylu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na správnosti napadeného rozhodnutí a na tom, že toto rozhodnutí je řádně odůvodněné. Žalobní námitky žalobce považuje za neopodstatněné. Dle názoru žalovaného bylo v průběhu správního řízení objasněno, že důvodem požadované mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území ČR, aby zde mohl pobývat se svou manželkou a dále, aby též zlepšil svou ekonomickou situaci. Uvedené přitom nespadá pod žádný důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

Krajský soud po zjištění, že rozhodnutí napadené žalobou je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. s.ř.s. a žaloba byla podána v otevřené lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu, tj. před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Doplňková ochrana se podle § 14a odst. 1 zákona o azylu udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu).

Podle § 28 odst. 1, 2 zákona o azylu se mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.

Článek 8 odst. 1 Úmluvy stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Dle odstavce 2 pak státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti,

hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

V daném případě má soud za to, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nedostatečně zabýval otázkou splnění podmínek doplňkové ochrany pro žalobce dle § 14a odst. 1 ve spojení s odstavce 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný se toliko omezil na konstatování, že vycestováním žalobce by mu nebyla způsobena vážná újma ve smyslu citovaného ustanovení, tj. v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Z obsahu spisu však vyplynulo, že manželka žalobce dlouhodobě pobývá na území ČR a že je v daném případě nutné, aby se žalovaný s touto otázkou v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal v tom smyslu, že uvede, z jakých konkrétních důvodů má za to, že žalobce nesplňuje podmínky doplňkové ochrany dle předmětného ustanovení, a to zejména s ohledem na namítaný článek 8 Úmluvy.

Soud tedy přisvědčil námitkám žalobce o tom, že žalovaný měl v napadeném rozhodnutí učinit úvahu ohledně možného způsobení vážné újmy žalobci v případě jeho vycestování do země původu s ohledem na blízkého rodinného příslušníka žijícího v ČR. Jestliže tato úvaha v napadeném rozhodnutí v konkrétní věci chybí, trpí rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nové rozhodnutí žalovaný v tomto rozsahu řádně zdůvodní, přičemž vezme v potaz relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu v dané věci (viz dále níže) a uvede, zda v jejím světle má za to, že by u žalobce mohl být dán důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, nebo zda s ohledem na dané konkrétní okolnosti případu se skutečně jedná pouze o cestu k legalizaci pobytu žalobce na území ČR, pro kterou je nutné využít jiných právních mechanismů.

Za účelem posouzení shora uvedeného přitom žalovaný zohlední též celkovou dobu, po kterou manželka žalobce žije v ČR, možnost žalobce legalizovat svůj pobyt na území ČR za tuto dobu, jakož i finanční situaci žalobce, apod. K tomu soud odkazuje též na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013 sp. zn. 5 Azs 7/2012, z něhož lze dovodit (byť v konkrétním případě se jednalo o vztah stěžovatele k nezletilému dítěti), že se správní orgán při posuzování „vážné újmy“ musí zabývat nejen případnými právními, ale i faktickými překážkami toho, zda by se mohl žalobce se svojí manželkou vrátit do země původu, přičemž není-li přestěhování rodiny do země původu právně či fakticky možné, je správní orgán dále povinen zabývat se i tím, zda má žalobce možnost získat jiné oprávnění k pobytu na území ČR, než je mezinárodní ochrana, a zda by případné odloučení žalobce od jeho manžela, pokud by bylo spojeno s vyřízením oprávnění k pobytu, nebylo, nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života ve smyslu článku 8 Úmluvy.

Pro úplnost zdejší soud rovněž odkazuje na žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, z něhož se podává, že je třeba „rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nespovídá žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznamená, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců“. Jak dále Nejvyšší správní soud uvedl, „obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. (...)“

Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“

Žalovaný tedy v odůvodnění svého nového rozhodnutí vezme v potaz sociální, rodinné vazby obou manželů, skutečnost, že žalobce žil několik let ve Vietnamu odloučeně od své manželky a zváží, jaké byly jeho možnosti opatřit si za tuto dobu jiným způsobem povolení pobytu v ČR, jakož i skutečnost, za jakých okolností z Vietnamu vycestoval bez tohoto povolení a co mu bránilo si jej za poměrně dlouhou dobu opatřit. Uvede zde též takové závěry, z nichž bude možné posoudit, zda shora citovaná a žalobcem uvedená judikatura na daný případ dopadá (tj. uvede, zda si žalobce vytvořil na území ČR rodinné či případně osobní vazby, které by byly nepřiměřeně zasaženy v případě vycestování žalobce, a zda mu jakkoliv brání, resp. v minulých letech bylo bráněno opatřit si možnost legálního pobytu na území ČR jinými prostředky). Své závěry řádně odůvodní a uvede, jakými úvahami se při svém rozhodnutí při udělení či neudělení ochrany dle § 14a zákona o azylu řídil tak, aby tyto soud mohl v případném dalším soudním řízení přezkoumat.

Jelikož Krajský soud napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů žalobce nemohl z důvodu nedostatku odůvodnění přezkoumat, zrušil toto rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 76 odst. 4 s. ř. s.). Učinil tak, aniž by ve věci nařizoval ústní jednání, neboť použité ustanovení tento postup výslovně předpokládá.

Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že přiznal náhradu nákladů žalobci, když tento měl ve věci plný úspěch. Výše odměny a hotových výdajů za zastupování advokátem činí v projednávané věci celkem 10.200,- Kč [tři úkony právní služby po 3.100,-Kč podle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to příprava a převzetí zastoupení, žaloba, replika, a dále tři režijní paušály po 300,-Kč, bez DPH, když advokát není jejím plátcem].

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 9. března 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová